

ประเด็นที่แก้ไข

อนุญาตให้สถาบันการเงินสามารถนำข้อมูลของ
ลูกค้าต้นจากบริษัทข้อมูลเครดิต (NCB)
มาทำแบบจำลองด้านเครดิต
(credit scoring)

แก้ไขความรับผิดในทางอาญาของ
ผู้แทนนิติบุคคล
มิให้ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

อะไรคือ credit scoring และทำไมต้องมีการแก้ไข กฎหมาย?

credit scoring คือ "ปรอทวัดความเสี่ยง" ที่ใช้ประเมินความน่าจะเป็นที่ผู้
ขอสินเชื่ออาจผิดนัดชำระหนี้ในอนาคตด้วยวิธีการทางสถิติ ซึ่งสถาบันการ
เงินได้ใช้ credit scoring เป็นเครื่องมือหลักในการพิจารณาอนุมัติสินเชื่อ
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สินเชื่อรายย่อย

แบบเดิม

ไม่มีข้อกำหนดรองรับในการอนุญาตให้สถาบันการเงินที่เป็นสมาชิกของบริษัทข้อมูล
เครดิตนำข้อมูลของบริษัทข้อมูลเครดิตเก็บไว้ไปใช้พัฒนา credit scoring
ของตนเองได้

ฐานข้อมูลของสถาบันการเงิน

- ข้อมูลเฉพาะของผู้ขอสินเชื่อที่ได้จากใบคำขอสินเชื่อของผู้ขอสินเชื่อรายนั้นๆ
- ข้อมูลประวัติการชำระหนี้ของลูกค้าที่ได้จากลูกค้าเดิมของสถาบันทางการเงินนั้นๆ

สถาบันการเงินสามารถพัฒนา credit scoring ได้โดยอาศัยข้อมูลภายในของตน แต่สถาบันการเงินขนาดเล็กและมีข้อมูลน้อย จึงไม่สามารถพัฒนาได้ดี

ฐานข้อมูลของบริษัทข้อมูลเครดิต

- ข้อมูลประวัติการหนี้และประวัติการชำระหนี้ในอดีตของลูกค้าสถาบันทางการเงินทั้งหมดที่เป็นสมาชิก

NCB พัฒนา NCB credit scoring โดยใช้ข้อมูลลูกค้าของสมาชิก NCB ทั้งหมด และแสดงผลเป็นรายลูกค้า โดยที่สถาบันการเงินที่เป็นสมาชิกจะเห็นเพียงคะแนน แต่ไม่รู้ปัจจัยที่ใช้ในการประเมิน credit scoring

แบบใหม่

ฐานข้อมูลของสถาบันการเงิน + บริษัท
ข้อมูลเครดิต

- ✓ สถาบันการเงินสามารถพัฒนา credit scoring โดยใช้ข้อมูลภายในของตนร่วมกับข้อมูล NCB เฉพาะลูกค้าของสถาบันการเงินนั้นๆ
- ✓ ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล และจะไม่นำข้อมูลที่สามารถระบุตัวตนของเจ้าของข้อมูลมาใช้ (เช่น ชื่อ เลขบัตรประชาชน เป็นต้น)

การพัฒนา credit scoring แบบใหม่ที่กฎหมายฉบับนี้อนุญาต มีประโยชน์อย่างไร ?

ข้อมูลจาก NCB ช่วยเพิ่มปริมาณข้อมูลที่ใช้พัฒนา credit scoring ของสถาบันการเงินต่างๆ ทำให้มีเครื่องมือวัดที่แม่นยำขึ้น ผู้บริโภคจึงได้รับบริการสินเชื่อที่สอดคล้องกับศักยภาพในการชำระหนี้คืน อันจะนำมาซึ่งความมั่นคงของระบบสถาบันการเงิน และเป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจของประเทศ

ความรับผิดชอบในทางอาญา ของผู้แทนนิติบุคคล ก่อนมีการแก้ไข กฎหมายเป็นอย่างไร ?

แบบเดิม

ม.64 (พรบ. ฉบับ
พ.ศ. 2545)

กรรมการผู้จัดการ หันส่วนผู้จัดการ
หรือผู้แทนของนิติบุคคลต้องรับโทษ
ร่วมในความผิดของนิติบุคคลนั้น เว้น
แต่บุคคลเหล่านั้นสามารถพิสูจน์ได้ว่า
ตนมิได้รู้เห็น หรือยินยอม หรือได้
จัดการตามสมควรแล้วเพื่อป้องกันไม่
ให้เกิดความผิดนั้น

เป็นบทสันนิษฐานให้กรรม
การผู้จัดการ หันส่วนผู้
จัดการ ผู้แทนนิติบุคคล ซึ่ง
รับผิดชอบในการดำเนินงาน
ของนิติบุคคลนั้น ต้องรับโทษ
ทางอาญาร่วมกับการกระทำ
ความผิดของนิติบุคคล โดย
ไม่ปรากฏว่ามีการกระทำ
หรือ เจตนาประการใดอัน
เกี่ยวกับการกระทำความผิด
ของนิติบุคคล

จุดเปลี่ยน : คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 12/2555

พรบ. ขยายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. 2545 ในม.54 นั้นได้สันนิษฐานไว้ตั้งแต่แรกว่า กรรมการผู้
จัดการ ผู้จัดการ หรือบุคคลที่รับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้นได้กระทำความผิดด้วยกับตัวนิติบุคคล
อันมีผลเป็นการผลักภาระพิสูจน์ความบริสุทธิ์ไปยังผู้แทนนิติบุคคลเหล่านั้น

ดังนั้น ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติ มาตรา 39 วรรค 2 ของรัฐธรรมนูญ
พ.ศ. 2550 ซึ่งบัญญัติไว้ว่า "ในคดีอาญา ต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด"

**ต้องสันนิษฐานให้ผู้แทนนิติบุคคลบริสุทธิ์ไว้ก่อน และผู้แทนเหล่านั้น
จะต้องรับผิดชอบร่วมกับนิติบุคคลเฉพาะกรณีที่โจทก์สามารถพิสูจน์ได้
ว่าผู้แทนนิติบุคคลมีความผิดจริงเท่านั้น**

ความรับผิดชอบทางอาญาของ
ผู้แทนนิติบุคคลที่ได้รับการ
แก้ไขตามคำวินิจฉัยของศาล
รัฐธรรมนูญ

กฎหมายฉบับอื่นๆที่แก้ไขให้
สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ

แบบใหม่

ม.64 (พรบ. ฉบับ
พ.ศ. 2559)

กรรมการ หรือผู้จัดการ หรือบุคคล
ใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงาน
ของนิติบุคคลจะต้องรับโทษร่วมกับ
นิติบุคคล เฉพาะกรณีที่การกระทำ
ความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจาก
การสั่งการ การกระทำการหรือดู
เว้นกระทำการของบุคคลเหล่านั้น

เช่น

- พรบ. ขยายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. 2558
- พรบ. ควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ พ.ศ. 2558
- พรบ. โรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558
- พรบ. ส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทาง
ทะเลชายฝั่ง พ.ศ. 2558
- พรบ. คลังสินค้า ไซโล และห้องเย็น พ.ศ. 2558